

Akademie výtvarných umění v Praze
Studijní program Výtvarná umění/ Volné umění

DIPLOMOVÁ PRÁCE

ITINERÁŘ
ITINERARY

Vypracoval*a: Lukáš Prudík

Vedoucí diplomové práce: MgA. Marek Meduna, Ph.D.; MgA. Petr Dub, Ph.D. ;

Oponent*ka diplomové práce: MgA. Daniel Pitín

Akademický rok 2025/2026

Každý komu jsem sdělil svůj plán se přestěhovat na svůj současný byt mi to rozmlouval. „Vím že je náročné v současné době sehnat bydlení, ale i tak si myslím že kdybys se ještě trochu posnažil, našel bys něco aspoň trochu na úrovni.“ nebo „Vždyť tohle je už úplně mimo civilizaci, nevyplatilo by se ti najít si něco víc v centru, kde to aspoň trochu žije? Tohle je bydlení na důchod, ne pro tebe...“ nebo „Ty jsi to neslyšel? To není dobrá čtvrť, každý měsíc tam hoří byt a lidé z té ulice jsou podivní, každý se jich straní, jejich pohled je plný chladu a kdokoli na sobě jejich pohled ucítil, měl pocit jakoby o něm věděli všechno, víc než kamarádi, víc než rodina, víc než sám Bůh, jakoby jeho existence jako taková, se všemi jejími nedokonalostmi, byla všem na odiv. A nejpodivnější, jakmile jim po tom co ucítíš jejich chlad, pohled oplátíš, vypaří se jako pára.“ Nic moc jsem si o těchto námitkách nemyslel ale poslední poznámka mě ale více než cokoliv utvrdila v tom že bych se do toho bytu měl přestěhovat. V tu chvíli jsem si to nechtěl přiznat, ale zmiňované podivnosti ve mně vzbudily zvědavost a touhu potkat podivné obyvatele této čtvrti. Potřeboval jsem ale ještě srovnat nějaké záležitosti na starém bytě a proto jsem se do nového přestěhoval až měsíc po podepsání smlouvy.

Při podepisování mi majitel sdělil novou, zvláštní informaci, nejspíš se bál že by mě mohla od pronájmu odradit a proto se mi ji raději rozhodl sdělit až teď. Nic by se tímto nejspíš pro mě nezměnilo, ale minimálně to bylo zajímavé zjištění.

„Kdyby jste ještě cokoliv potřeboval, nebo našel nějaký problém neváhejte mě kontaktovat. Byt je v dobrém stavu, ale přece jen v něm už nikdo přes 30 let nebydlel. Nedivil bych se kdyby jste narazil na problém kterého jsem si při prohlídce nevšiml... prý kletba... Hah, kam na to ty lidi chodí?... Hmm... A ještě něco, málem bych zapomněl... společně s bytem dostáváte přístup i k soukromé půdě, není nijak obrovská, ale i tak se hodí. Předchozí nájemník tam nejspíš nechal nějaké harampádí, byl to vědec, moc tomu co na té půdě je nerozumím, ale říkal jsem si že třeba novému obyvateli bytu by mohlo něco z toho přijít vhod. Pokud ne, neváhejte to vyhodit nebo prodat. Veškerý výdělek je Váš, já budu rád když se tím nebudu muset probírat.“

A tak jsem přišel ke všemu co vidíte kolem. Na půdu jsem se šel podívat hned ve chvíli kdy jsem dostal klíče, většinu krabic jsem tam nechal ležet, ale zvědavost mi nedala a jednu jsem si vzal do svého starého bytu na prozkoumání. Třeba tam opravdu bude něco hodnotného.

Otevřel jsem krabici, ale minimálně na první pohled mě čekalo jen zklamání. Kupa A4 pokrytých diagramy, výpočty s občasnými poznámkami a podivný objekt ve tvaru káči. Objekt jsem se pokusil naskenovat a využít image to search, přece jen jsme ve 21. století, ale nic. Ani strýček Google neměl ponětí na co se to zrovna dívám. Vizuálně mu to připomíná japonskou hru Beyblade, ale o tomto konkrétním modelu se ani v širokém portfoliu této hry nenachází ani zmínka.

No nic, ne vždy se poštěstí. Půda sama o sobě je úspěch a aspoň ji teď budu moct bez výčitek vyprázdnit.

Ale i tak mi to nedalo. Druhý den jsem se do krabice nepodíval, ale třetí a každý další po celý měsíc jsem strávil zíráním na diagramy, luštěním podivných poznámek a hledáním

jakýchkoliv zmínek o podivném objektu z krabice, které jsem byl schopný objevit. Druhý týden jsem si dokonce z půdy odnesl ještě další dvě krabice.

Takto ještě další měsíc. Potom jsem si uvědomil že za tímto výzkumem je víc než se zdá. Energie vortexu byla zajímavá a její efekty ještě zajímavější. Plná nevyužitého potenciálu. Jak se vůbec takovýto výzkum mohl ztratit na půdě? A pokud existuje někde kopie, proč ještě není součástí fyzikálního kánonu?

Nejpodivnější a nejděsivější zároveň na tom byl fakt že varování ohledně mé čtvrti bylo opodstatněné. Každou chvíli hořel nějaký byt. Nejčastější byla 7. patra (V mém domě to bylo patro přímo pod půdou) a častěji než by se mi líbilo to byl nějaký byt v našem domě. Původně jsem si myslel že je to jen kombinace nepozornosti obyvatel a starých dlouho neopracovaných bytů. Ale v kombinaci s tím čeho jsem se dočetl ve výzkumu a po několika vlastních zkušenostech jsem dospěl k závěru že celé to spolu souvisí ve větší míře než se na první pohled zdá.

Co když tyto objekty v sobě nesou nějakou starou energii? Co když tato energie nemá kam jít a tudíž ovlivňuje své okolí? Co když tato energie má nějaký vliv na lidskou psychiku? Výzkum mluvil o znásobení potenciálu. Co když se kvůli této energii stane z obyčejné zápalky něco daleko nebezpečnějšího?

Jen tak si dokážu vysvětlit to co se mi stalo minulou středu. V práci jsem se trochu nudil a nechal jsem se unášet svými myšlenkami. Až mě to trklo. V zápalu nadšení a strachu z jeho ztráty, jsem se, ještě předtím než jsem se vůbec vrátil do bytu, rozběhl na půdu. Včera jsem většinu krabic uklidil zpátky, ale tato hypotéza chce okamžitě ověřit. Začal jsem tedy jednu po druhé krabice vytahovat a prohledávat jejich obsah s nadějí že najdu nějaký důkaz potvrzující to na co jsem v práci přišel. Nic, alespoň ne něco co by se dalo považovat za reálný důkaz. Ne v prvních dvou krabicích.

Po dvaceti minutách, při prohledávání třetí krabice, jsem se rozhodl že si dám pauzu. Chtěl jsem si zapálit a jen tak ze zvyku jsem škrtl zapalovačem do prázdna.

Přede mnou se najednou objevil proud ohně, a než jsem si uvědomil co se stalo, dvě krabice byly v plamenech. Zapalovač jsem hodil na zem. Zhasl. A já se začal pokoušet zachránit obsah hořících krabic. Objekty jsem bral první a vzápětí hned dokumenty. Vytáhl jsem 3, nejspíš ani ne nijak podstatné a do zad mi vrazil proud větru z pootevřeného okna. Nebyl nijak silný, ale stačilo to. Náhlý návan kyslíku nakrmil plameny a ty najednou nabraly na síle. V tu chvíli jsem věděl že dokumenty v těchto krabicích jsou už nenávratně ztraceny. Po obou krabicích a dokumentech, které se mi nepodařilo do té doby vytáhnout, zůstaly jen dvě hromádky popela, se kterými si mírný vánek procházející pootevřeným oknem s lehkostí pohrával.

Po této zkušenosti jsem se rozhodl že si už dál nemůžu nechávat tyto artefakty a výzkum jen pro sebe. Co kdyby se mně nebo dokumentům něco stalo? Celý tento výzkum bude navždy ztracený.

Proto zapůjčuji všechny zbylé artefakty a dokumenty pro tuto výstavu. Je načase, aby se tento výzkum dostal mezi širší publikum.

Doufám že vám bude obsah mé půdy připadat zajímavý a kdo ví, třeba to bude právě někdo z vás kdo přijde na to jak tento výzkum posunout.

PS. Podepisovat se nebudu, rád bych zůstal v anonymitě, jak z důvodu bezpečnosti mě i výzkumu, tak i proto abych mohl žít dál svůj poklidný život na tomto podivném místě. Díky.

-- Anyonym

Mým cílem bylo touto prací, už od chvíle kdy byla jen pouhou abstraktní představou, vytvořit situaci/svět/fiktivní vzpomínku ve které se bude moci divák pohybovat, prozkoumávat ji a za pomoci indicií a naznačených mantinelů její reality objevovat nové, své vlastní, příběhy.

A jelikož i tento text je více či méně součástí instalace, je nutné aby dodržel mantinely stanovené fikce. Proto z pozice autora mohu odhalit jen málo. Každopádně alespoň stručně a v rychlosti. Objekty jsou realizovány PLA 3D tiskem a vymodelovány v Blenderu. Elektronika je vlastní, navržena pro tuto konkrétní situaci. Zvuk je vytvořen v FL studiu za pomoci syntetizérů a sampleů. Esteticky mají odkazovat na určitou časovost a historii objektu - nejsou to blyštivé produkty z továrny, ale opotřebované, zapomenuté náčiní a experimenty. Experimenty, skrze které proudí vzpomínka, historie, dny minulosti které nikdy nebyly. Vzpomínka vytvořená v umělém prostředí digitálních technologií a vynesena do hmotné a neúprosné reality, existující z velké míry jako informační šum. V očích diváka však s touto instalací přímou spojitost s digitálním prostředím jeho zkušenost nezahrnuje. Inspirativní a vlivní pro tuto práci pro mě byli autoři jako Ian Cheng, Cao Fei nebo 00Zhang. Z literatury nejvíce Federico Campagna, Susanna Clarke a Liou Cch'-sin, a Naoki Urasawa a Wes Anderson co se kinematografie týče.